

ВЛАСНІ ОСОБОВІ НАЗВИ ІНШОМОВНОГО ПОХОДЖЕННЯ У ЧЕСЬКИХ ПИСЕМНИХ ПАМ'ЯТКАХ XI-XIV СТОЛІТЬ

Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Філологія.

Випуск 2 (38) 2017.

УДК811.162.3'01'373.23

Петрица Н. Власні особові назви іншомовного походження у чеських писемних пам'ятках XI- XIV століть; 12 стор.; кількість бібліографічних джерел – 10; мова – українська.

Анотація. У статті розглядається старочеська антропонімія з погляду її походження, досліджена хронологія поширення та закріплення іншомовних власних особових назв у чеському мовному середовищі XI- XIV століть.

Ключові слова: антропонімія, власна особова назва, слов'янські автохтонні власні особові назви, християнські імена, германські імена, асимілятивне запозичення.

Антропонімія кожного народу зберігає автентичні та колонізаційні сліди. Поряд з давніми слов'янськими іменами, писемні пам'ятки догуситського періоду засвідчують присутність іншомовних елементів у чеському антропоніміконі, а саме — імена християнського та германського походження. Кількість запозичених імен ще незначна в порівнянні з язичницькими. Однак їх поширення серед населення Чеського королівства в майбутньому мало двоякий ефект і дало могутній поштовх до трансформації чеської антропосистеми. Спочатку, в XI-XIII ст., актуалізація запозичених імен розширила існуючий іменник, а відтак й ідентифікаційні можливості однолексемної антропосистеми. Однак уже в XIV ст. закріпленій у вжитку порівняно небагатий репертуар християнських та германських імен призвів до збідніння чеського іменника на фоні зростаючої кількості населення. Наслідком такого «дефіциту» імен у контексті різних екстралінгвальних факторів стало утворення та поширення дво- і трилексемних антропонімів.

Імена германського походження.

Тривалі чесько-німецькі мовні контакти, що беруть початок із часу протекторату Східно-франкського королівства (IX ст.), не могли не позначитися на лексичному складі старочеської мови, зокрема і на її ономастичному фонді. Уже найдавніші пам'ятки фіксують у чеських текстах присутність неорганічних антропонімів, серед яких — чимала кількість імен германського походження: *ArnoldusPragensis* (1221CDB-2, 198), *Henricusiudex* (1201CDB-2, 26), *Hinricus* (1207CDB-2, 56), *Marcuardus de Dechin* (1220

CDB-2, 176), *Willehelmo* (1211 CDB-2, 88), *Vlricus de Zulizlao* (1193CDB-1, 309). Нині важко сказати, були носії цих імен слов'янами, германцями чи, не виключено, дітьми змішаних шлюбів, як, напр., у фіксаціях *Bauarofilio Dlugomili* (1211CDB-2, 88), *Herman Jacobitz* (1207CDB-2, 67), *Olricus filius Juric* (1222 CDB-2, 212), *Heinricus filius Witechonis* (CDB-2, 1209 CDB-2, 80), *Heinricus Bohutiz* (1219 CDB-2, 175).

Із поширенням християнства на територію Богемії почали проникати імена біблійні (давньоєврейського, грецького та латинського походження). Ці імена зосереджувалися спочатку в монастирях і поширювалися поміж служителів церкви, а згодом і серед шляхти. Перші фіксації таких імен свідчать, що ними іменувалися представники вищого духовенства: *Daniel episcopus Pragensis* (1167CDB-1, 412), *Florianus prepositus Wisegradensis* (1183CDB-1, 420), *Johanne episcopo* (1078CDB-1, 85), *abbas Johannes* (1167CDB-1, 414), *abbas Procopio* (1032CDB-1, 51), *Cristoforus prepositus Bolezlauensis* (1194CDB-1, 445). Перша фіксація християнського імені для ідентифікації простолюдина датується 1057 роком: *Damianus cocus* (1057CDB-1, 58).

Однак імена вищезгаданих груп у пам'ятках представлені нерівномірно. У найдавніших записах домінують автохтонні слов'янські власні назви, згодом збільшується кількість фіксацій християнських та германських імен. Тому статистичний аналіз буде неповним, якщо не врахувати динаміки поширення запозичених онімів. Чотири хронологічні періоди демонструють ступінь фіксацій імен певного генезису.

Таблиця 1.

Питома вага імен різного генезису в діяхронії (у відсотках)

	XI ст.	XII ст.	XIII ст.	XIV ст.
імена слов'янського походження	90,6	69,6	68,35	46,5
імена християнського походження	8,3	15,8	21,3	40,2
імена германського походження	1,1	14,6	10,35	13,3

Статистичний аналіз власних особових назв різної генези в діахронії свідчить, що до XIII ст. у пам'ятках домінують імена слов'янського походження. М. Майтан стверджує, що подібне співвідношення автентичних та запозичених імен існувало у XII-XIII ст. на території давньої Словаччини [9, с. 120]. Слов'янськими іменами називали осіб і княжого роду, і простолюдинів. За допомогою християнських імен ідентифікуються виключно представники духовенства та канонізовані святі, наприклад: *Benedicto abbat Brevnowiensis* (1043CDB-1, 351), *Daniel episcopus Pragensis* (1167CDB-1,412), *Daniel Pragensis prepositus* (1148CDB-1, 163), *Matheus presbyter snt. Maria in Praga* (1091CDB-1, 393), *Anastasii, abbatis Brevnowensis monasterii* (993CDB-1, 350), *Cristoforus pefositus Bolezlauensis* (1194CDB-1, 445), *Domicilanus prepositus Lutomericensis* (1159CDB-1, 193), *abbas Johannes* (1167CDB-1, 414), *abbas Procopio* (1032CDB-1, 51), *toho časa českých mnichov šest... Benedicht, Matej, Jan, Kristin, Isaak jim dejiechu, Barnaba sstriebremposlalibiechu* (Dal, 76); *tá zakon svateho Benedichta do Čech přinese* (Dal, 65); *svatý Jan, božikřstítel* (Dal,70). Наприклад, у хроніці Даліміла до X ст. включно жодна особа, яка не належить до церковного сану (князь, воєвода чи простолюдин), не називається християнським іменем. Численні факти звертання до святих та будівництво храмів на їх честь, зрештою, згадки про прийняття князями християнства свідчать про поширення християнської віри, зокрема серед представників княжого роду: *prvý kostel v Hradci postavia svátemu Klimentu jej oslavi. Druhý sváté Mariena Praze, otvelkýchvratihnednadraze* (Dal, 49); *vypijmytu čiešiuna čest' Michalusvatému*(Dal,60); *Na tom místě oltář postavíchu, potom kostel' svátemu Janu učiníchu* (Dal, 71); *TazakonsvatéhoBenedichtado Čechp?ineseaksvátemuJiřimnohopanensnese* (Dal,65). Однак традиції іменування, очевидно, залишаються в межах язичництва. Про це яскраво свідчать і такі факти, коли після хрещення особи, літописець і надалі називає її слов'янським, а не християнським іменем: *prosikřistaBořivojotSvatoplukakrále, otmoravského* (Dal,48); *tenuVelhradě křstil Čechaprvého, Bořivoje, kněze českého*(Dal,48);*když knězBořivojotakstavsvojmění, světpotupiv, vsvát?stsepromění* (Dal,48). До речі, такий стан речей зберігався також у Київській Русі упродовж кількох століть після прийняття християнства.

Накористь існування язичницьких традицій іменування особи в період поширення християнства яскраво промовляє і описаний у хроніціДалімілаобряд хрещення сина князя Болеслава *Strachkvasa*. Після хрещення дитини за наказом князя Болеслава було вбито єпископа, а княжич дістав дивне ім'я: *Ale že Boleslavprokřstinybyl učinil kvas, tomusunupřihoduvzděl bieše Strachkvas* (Dal,61). Зауважимо, що в тексті відсутня згадка про хрещене ім'я Страхкваса, який на схилі літ

став монахом, а згодом і єпископом. Логічно, що обряд хрещення передбачав і прийняття християнського імені, тому досить незвичною є номінація єпископів та монахів слов'янськими чи германськими іменами: *Iaromir Pragensi episcopi* (1088CDB-I, 389), *Bosko archidiaconus* (1196CDB-1, 319), *Brecislaum, episcopum Pragensem* (1183CDB-1, 420), *Domabor, camerarios* (1186CDB-1, 431), *Domazlau archidiaconus Pragensis* (1167CDB-1, 412), *Deslaus decanus* (1183CDB-1, 424), *Boguzlau Wissegradensis prepositus* (1148CDB-1, 163), *Brecislaum, episcopum Pragensem* (1183CDB-1, 420), *Bogusslaus canonicus Olomucenses* (1207 CDB-2, 55), *canonicus Olomucenses Zbignew* (1207 CDB-2, 55), *Radoss lausarchidiaconus Olomucensis* (1207 CDB-2, 54), *dominus Hroznata, canonicus Pragensis* (1318 PDZ-1, 25), *domino Duchco, sacristanus ecclesie s. Egidii Pragensis* (1378 LN, 24), *Przibislao archidiacono Horssoviensi* (1378 LN, 31), *domino Borssso archidiaconus Bechinensis* (1379 LN, 69).

Випадки номінації слов'янськими іменами-служителів культу в XIV ст. свідчать про ще досить слабкі позиції християнського іменника в тогочасному чеському соціумі. Дослідники пов'язують це, передусім, із слабшим впливом католицької церкви, котра на теренах Західної Славії була лояльнішою до язичницьких імен, ніж православна церква на східнослов'янських землях [4, с.12; 5, с.180].

Ідентифікацію християн, а особливо церковнослужителів, автохтонним слов'янським іменем можна пояснити і наявністю в людини одночасно двох імен, тобто йдеться про явище антропонімічного дуалізму. Логічно, що традиційні поганські імена не могли моментально вийти з ужитку, тому припускається період їх паралельного функціонування з іменами канонічними. М.О. Демчук, зокрема, вважає, що до кінця давньоруського періоду паралельно з церковно-християнськими іменами на Русі побутували і традиційні слов'янські [2, с.17]. С.М. Пахомова стверджує, що в східних слов'ян перехід до вживання християнських імен у масовому порядку почався з XIII ст., а в західній та південній Славії, що перебувала під впливом Римської церкви, — з середини XVI ст. Відомо, що цей процес був зумовлений рішенням Тридентського собору (1545-1563), що передбачало обов'язкове отримання дитиною при народженні християнського імені [3, с. 41; 7, с. 30].

Крім того, відмінними були спосіб та умови християнізації східних та західних слов'ян. Після хрещення Володимиром киян у 988 році християнська віра стає, по суті, офіційною релігією Київської держави.Після Києва нову релігію стали впроваджувати по великих містах. Ясна річ, процес цілковитої християнізації великих територій Русі розтягнувся не на одне десятиліття. Незважаючи на опір людей, знищувалися язичницькі ідоли, натомість будувалисяхристиянські церкви. Христи-

янство стало тим об'єднуючим фактором, що зміцнювало Київську Русь як державу.

У IX столітті чеські племена не були об'єднані в одну державу, мову можна вести лише про християнізацію княжих родів, а не широких мас населення. Крім відсутності міцної держави у чеських племен, причиною цього були події на зовнішньополітичній арені Великої Моравії, до якої час від часу приєднувалися чеські князі. Релігійну орієнтацію цього державного утворення визначали політичні інтереси Східнофранкського королівства й Риму, з одного боку, та Візантії, з другого. Місіонерська діяльність католиків у Великій Моравії була не чим іншим, як прагненням зміцнити вплив на слов'янську державу. Як чинник протидії німецькій експансії князь Ростислав розглядав Великоморавську місію Кирила та Мефодія. Після тривалого протистояння баварцям Ростислав змушений був визнати верховенство франків [6, с. 28]. Слов'янська літургія в Моравії припинилася із поразкою Ростислава. Поразка мораван спричинила повернення німецьких місіонерів та вигнання учнів св. Кирила та Мефодія. Діяльність візантійських місіонерів була остаточно заборонена князем Святополком, котрий визначив релігійну орієнтацію Великоморавського князівства на користь латинського обряду [6, с. 29].

У 895 році династія Пржемысловичів визнала залежність від Східнофранкського королівства та висловила за латинський обряд. Історики релігії стверджують, що християнізація чеських племен після усунення слов'янської літургії проходила дуже повільно. Перша латинська єпархія з'явилася тут лише в 973 році в Празі та була підпорядкована німецькій провінції з центром у місті Майнц. Власна чеська митрополія з'явилася лише у XIV ст.

У наступні періоди слов'янські імена помітно здають позиції. За нашими підрахунками, в XVI ст. питома вага автохтонних слов'янських імен становить трохи менше половини усіх однолекsemних онімів, натомість суттєво збільшується кількість фіксацій імен християнського походження (див табл. 1). У XVI ст. представників церкви вже не ідентифікують слов'янськими іменами. Показники XIII–XVI ст. свідчать про стрімкі темпи християнізації старочеського іменника. Що ж послужило поштовхом до цього, адже вживання одвічних слов'янських імен не був заборонений? Історики стверджують, що у XIII ст. Чехія переживала процес так званої «другої християнізації», який характеризувався створенням парафії поширенням нової віри по всій країні. З цим пов'язані і перші прояви внутрішньої побожності серед широких верств населення.

В. Шмілауер переконаний, що поширення християнських імен пов'язане з так званим «культу святих», котрий потрапив до чехів з німецькою колонізацією у XIV ст. [10, с.14]. Цей культ зародився в Італії та Франції в середовищі францисканського та домініканського ордену з метою підвищення побожності людності. Суть культу

полягала в тому, щоб поставити між віруючими та Богом верству конкретних людей, піднесених до лику святих. Ці святі ставали охоронцями народів, окремих князівств, професій тощо. Внаслідок цього створювалися й календарі, кожен день яких був приурочений святому. Людина забезпечувала собі охорону певного святого тим, що приймала його ім'я. Тому упродовж XIV ст., на переконання В.Шмілауера, поширення християнських імен стало звичним явищем [10, с. 14].

Що стосується імен германського походження, то вони з показника 1% в XI ст. піднялися до 10–14% у XII–XIV ст. Це пов'язане, передусім, з активізацією німецького економічного інтересу на території чеських князівств, встановленням родинних зв'язків між представниками обох народів: *Kněz čtyřbratryjmějieše: posobě osvědčiknězstvo Vrati-?havovi, Moravu Otěa Kunrátovi, Jaromirakazabiskupemučiniti* (середина XI ст.) (Dal,94); *Pro to kněžeOttynerodiechu, ale jehobratra Vládislavazaknězjmiechu* (Dal, 119). В.Шмілауер стверджує, що німецькі іменамогли отримувати при освячені й чеські священики [10, с. 13]. Це припущення пояснює присутність німецьких імен у середовищі духовенства: *Conrado abbate Nepomukense* (1177 CDB-1, 246), *Dethlebus archidiaconus de Behin* (1170CDB-1,224), *domini Henrici temporis abbatis* (1194 CDB-1, 444), *domino Henrico, Pragensi episcopo* (1183 CDB-1, 271), *Cunradus filius Protive* (1193 CDB-1, 311), *dominus Otto Pragensis* (1148 CDB-1, 157), *Emram cum fratre suo Pribizlav* (1183 CDB-1, 271).

Про поступове закріплення іншомовних антропонімів у мовленнєвій практиці чехів свідчать і фіксації ланцюгів імен споріднених осіб та посесивні компоненти у складних іменах. Такі факти дозволяють відзначити, що в межах однієї сім'ї діти діставали імена різної генези. Це явище можна простежити як **на рівні синхронному** (рідні брати): *PakkrálVratislavsnidebratryjehoKunrátanajehostolecvznide* (Dal, 107); *knezeOttybratr,Bračislav*(Dal, 157), *Hageno et Petrus filii Milgosti* (1196CDB-1, 320), *Hermannus agaro cum fratribus suis Gauel et Zauise* (1175CDB-1, 244), *Hermannus cum fratre Zauissa* (1178CDB-1, 254), *Milota cum fratribus suis, Mirsa, Martin, Gumprecht* (1115CDB-1, 399), *Petrus cum fratre suo Obiden* (1183CDB-1, 271), *Wzeslau et frater suus Iacobus de Borutov* (1173CDB-1, 417); **так і на рівні діахронному** (батько-син): *kněz Oldři-?hsvětasnide, synjeho Beračislav n aknieže cisto lecvznide* (Dal, 84), *Hartvvik filius Ztrih* (1173CDB-1, 237), *Ian, filius Nemoy* (1167CDB-1, 412), *Iurik filius Zlauwathe* (1193CDB-1, 309), *Liupoldi filii Boriuooy* (1186CDB-1, 434), *Lutuín cum filio Gogtpoldo* (1182CDB-1, 266), *Maria ... cum filiis Zlaueboro et Pavlo* (1165CDB-1, 209), *Milgozt cum filio suo Stephen* (1182CDB-1, 226), *Oldricus filius Drizislav* (1182CDB-1, 266), *Olrucus filius Stibor* (1175CDB-1, 244), *Petro filio Milgozt* (1183CDB-1, 419), *Petrus filius Lubmani* (1167CDB-1, 412), *Petrus filius Obiden* (1177CDB-1, 247), *Protiva filius Conradi* (1182CDB-

1, 266), *Sceran filii Boriuoy* (1170CDB-1, 224), *Welizlau filius Petri* (1148CDB-1,163), *Westei cum filio Matheo* (1197CDB-1, 331).

Типи запозичених антропонімів

В ономастичній літературі розрізняються такі способи передачі запозичених імен:

- 1) просте запозичення (власне транскрипція чи транслітерація);
- 2) асимілятивне запозичення;
- 3) паретимологічне запозичення (з новотворенням на основі первісного іншомовного елементу);
- 4) переклад іншомовного ономастичного елементу елементом чи сполученням елементів даної мови;
- 5) перифраза або описова назва замість іншомовного елементу [1, с. 14].

Статистика свідчить, що найреалізованішим типом запозичень, зафіксованих в аналізованих пам'ятках, є другий тип. Адаптації зазнали переважно ті власні особові назви, що засвоїлися в мовленнєвій практиці чехів. Імена іншомовного походження закріплювалися у мовленнєвій практиці народу, пристосовуючись до графічних, фонетичних та словотвірних особливостей чеської мови [8, с.131].

У межах словотвірної адаптації фіксуємо чималу кількість гіпокористичних варіантів запозичених антропонімів, наприклад:

а) християнські імена: *Benedictus*(1209CDB-2, 79), *Benco*, (1193CDB-1, 313), *Beneda* (1186CDB-1, 434), *Beness* (1148CDB-1, 163)/ *Beneš* (1390, ÚPN, 43), *Benic*(1186CDB-1, 284), *Benessek*(1370, BL, 7), *Johannes*notariusterrae (1297Ač - 2, 332), *Ioannes*, (1193CDB-1, 318), *Ian* (1088CDB-1, 379), *Ianeck* (1091CDB-I, 393), *Ianik* (1194CDB-1, 446), *Ianis* (hlídač kostela) (1088CDB-1, 383), *Iuan* (1211CDB-2, 88), *Iuuan*(1222CDB-2, 212), *Iwan* (1167CDB-1, 412), *Jan*(1390 ÚPN, 32), *Waneczko* (1351 BL, 3), *Jeniss* (1345 Ač-2, 337), *Jacobus*canonicusOlo-mucenses (1207CDB-2, 55), *Jacubo* (1365 BL, 6), *Jakubko*(1389 BL, 14), *Cubata*, (1182CDB-1, 266), *Cubes* (1207CDB-2, 66), *Gregoriu s*(1221CDB-2,

198), *Iurata* prepositus Melnicensis (1159CDB-1, 193), *Jurata*(1145CDB-1,146), *Jurik* (1201CDB-2, 19), *Jiřík* (1390 ÚPN, 38), *Marcus*(1201CDB-2, 26), *Mares* (1088CDB-1, 378), *Marka* (1088CDB-1, 390), *Marziko*(1392 BL, 16), *Marussek* servitor monasterii (1373 ID, 47), *Nicholaus*(1222CDB-2, 212), *Nicolaus* (1115CDB-I, 401), *Micul* (1145CDB-1, 146), *Mikec* (1148CDB-1, 161), *Niczko*(1392 BL, 16), *Niczlik* (1377 BL, 9), *Miksso* (1360 BL, 4), *Mikam* (1360 BL, 4), *Mikulaš* (1398 Ač -1, 141), *Maczek* (1318 PDZ-1, 11), *Micul*(1194CDB-I, 446), *Mikulka* (1391 ÚPN, 29), *Mikoláš* (1390 ÚPN, 43), *Paullus*(1193CDB-1, 313), *Paul* (1057CDB-1, 59), *Paulic* (1186CDB-1, 434)/ *Paulik* (1207CDB-2, 56), *Pavel* (1070 CDB-1, 365), *Pavlo* (1165CDB-1, 209), *Pawel* (1186CDB-1, 432), *Stephanus* (1187CDB-1, 440), *Stephen* (1182CDB-1, 226), *Stěpan zemský písař* (1337 Ač-2, 336);

б) германські імена: *Cunradus*, (1197CDB-1, 331), *Cuno*(1185CDB-1, 278), *Kuno* (1186CDB-1, 428), *Hainricus*abbas de Brunou (1194CDB-1, 443), *Hinricus*(1207CDB-2, 56), *Jindřich* probošť Mělnický (1340Ač-2, 336), *Vldericus* prepositus Pragensis (1159CDB-1, 193), *Vlricus* (1180CDB-1, 261), *Oldricus* castellanus de Netolic (1177CDB-1, 247), *Olricus* praepositus Pragensis (1291Ač - 2, 332).

Як бачимо, християнські імена піддавалися асиміляції більшою мірою, ніж германські. Можна припустити, що причиною цього були безпосередні контакти чехів з німцями, адже політичне та господарське життя двох народів тісно перепліталось протягом багатьох століть. Тому й імена, що звучали в живому мовленні з уст німців, закарбовувалися в пам'яті чехів та засвоювалися з мінімальними змінами. Крім того, нижчий рівень адаптації германських імен зумовлений їх неонов'язковістю, а відтак, меншою популярністю серед чехів. Християнські імена поширювалися в чеському соціумі опосередковано, переважно через релігію, вони були «обов'язковіші», ніж германські, тому піддавалися адаптації більшою мірою.

Скорочення

- Ač-2 — Archiv český čili staré písemné památky české a moravské. Díl 2. Vydal F.Palacký. – Praha, 1842. – 584 s.
- BL — Listiny a zápisy Bělské o věcech městských a sedlských z let 1345 – 1708. Vydal J.Kalousek. – Praha, 1889. – 154 s.
- CDB-1 — Codex diplomaticus et epistolaris regni Bohemiae edidit Hustavus Friedrich. – Tomus I. – Pragae 1904-1907. – 568 s.
- CDB-2 — Codex diplomaticus et epistolaris regni Bohemiae edidit Hustavus Friedrich. – Tomus I. – Pragae 1912. – 574 s.
- Dal — Rýmovaná kronika česká Tak řečeno Dalimila / FontesrerumBohemicarum –Tom III. – Pragae, 1882. – S. 1-302.
- LN — Listář veřejného notáře ve XIV. století. Vydal F.Tadra. – Praha, 1893. – 100 s.
- PDZ-1 — Pozůstatky desk zemských Království Českého Ed. Josef Emler.–Díl I. – Praha, 1870. – 607 s.

Література

1. Білецький А.О. Основи етимологічних досліджень ономастичного матеріалу / О.А. Білецький // Ономастика: зб. наук. праць / за ред. К.К. Цілуйко. – Київ, 1966. – С. 3-15.
2. Демчук М.О. Слов'янські автохтонні особові власні імена у побуті українців XIV–XVII ст. / М.О. Демчук. – Київ, 1988. – 172 с.
3. Медвідь-Пахомова С.М. Еволюція антропонімних формул у слов'янських мовах / С.М. Медвідь-Пахомова. – Ужгород, 1999. – 248с.
4. Роспонд С. Структура и классификация древневосточнославянских антропонимов (имена) / С. Роспонд // Вопросы языкознания. – 1965.–№ 3.– С. 3-21.
5. Чучка П.П. Сліди язичництва в антропонімії українців Карпатського регіону / П.П. Чучка // Ономастика України першого тисячоліття нашої ери. – Київ, 1992.– С.176-183.
6. Dějiny zemí Koruny české.– Praha, 1997.– Svázek I. – 318 s.
7. Кнарповá М. Jak se bude Vaše dítě jmenovat? / М. Кнарповá. – Praha, 1996. – 3. vyd. – 652 s.
8. Laliková Т. Domace formy kresťanských mien v najstaršej slovenčine / Т. Laliková // X. Slovenská onomastická konferencia, Bratislava, 13.-15. septembra 1989: zbornik referatov.– Bratislava, 1991. – S. 130-137.
9. Majtán М. Osobné mená v najstaršej slovenčine ako odraz etnicity osídlenia / М. Majtán // X. Slovenská onomastická konferencia, Bratislava, 13.-15. septembra 1989: zbornik referatov.– Bratislava, 1991. – S. 120-128.
10. Šmilauer V. Úvodem // Копеčný F. Průvodce našimi jmény. – Praha: Academia, 1991.– S. 9-35.

Наталія ПЕТРИЦА

СОБСТВЕННЫЕ ИМЕНА ИНОЯЗЫЧНОГО ПРОИСХОЖДЕНИЯ В ЧЕШСКИХ ПИСЬМЕННЫХ ИСТОЧНИКАХ XI-XIV ВЕКОВ

Аннотация. В статье рассматривается старочешская антропонимия с точки зрения ее происхождения, исследована хронология распространения и закрепления иноязычных личных имен в чешской языковой среде XI-XIV веков.

Ключевые слова: антропонимия, имя собственное, славянские автохтонные личные имена, христианские имена, германские имена.

Nataliya PETRITSA

PERSONAL NAMES DERIVED FROM OTHER LANGUAGES IN CZECH WRITTEN ARTIFACTS OF XI-XIV CENTURIES

Resume. The article deals with the old Czech's personal names from the point of view of its origin, the chronology of circulation and allocation of personal names (derived from other languages) in Czech environment of XI-XIV centuries.

Key words: anthroponimy, personal names, Slavonic personal names, Christian personal names, Germanic personal names, assimilative borrowings.

Стаття надійшла до редакції 26.11.2017 р.

Петрица Наталія Миколаївна – кандидат філологічних наук, доцент кафедри словацької філології ДВНЗ «УжНУ».